

[Villemoes.]

Valutakontorets velsignelsesrige Virksomhed for vort Land og for vort Næringsliv. En Overgang nærrede vi det Haab — det viste sig hurtigt at være et forfængeligt Haab —, at man vilde komme til den Erkendelse, at det maatte betragtes som en umulig Opgave at dirigere Danmarks Vareomsætning med Udlandet gennem et Statskontor, en Erkendelse, som jeg for mit Vedkommende har haft hele Tiden og fra første Færd har givet Udtryk for fra denne Plads. Den samme Opfattelse havde i sin Tid daværende Medlem af Landstinget Schovelin, og den fandt for saa vidt nogen Tilslutning hos den daværende Handelsminister, Medlem af Folketinget Hr. Hauge. Denne Erkendelse er Regeringen altsaa endnu ikke naaet til. Det lille svage Forsøg, der forrige Sommer blev foretaget i Retning af at undersøge Mulighederne for en begyndende Afvikling i Henhold til § 7 i den Lov, der var gældende for Aaret 1934, resulterede, som man vil erindre, ikke i noget positivt ud over visse Ændringsforslag fra forskellig Side. Et Ændringsforslag stilledes af et enkelt Medlem af Det konservative Folkeparti, Hr. Christmas Møller, og gik ud paa en Forlængelse af Loven uforandret i 1 Aar i Forbindelse med Opsigelse af Handelstraktater. Et andet Ændringsforslag, stillet af Venstres Medlemmer, Folketingsmand Himmelstrup og mig, gik ud paa en begyndende Afvikling, i hvert Fald en Ændring af Hovedlinierne i den gældende Lovgivning. Vi stillede først dette Forslag i Afvklingsudvalget og stillede det derefter med omtrent samme Indhold i Folketinget, men fik det nedstemt. Ogsaa her i Landstinget stillede vi det i disse Dage for 1 Aar siden og fik det nedstemt. Loven for 1935 blev saa vedtaget med 3 Partiers Stemmer, Regeringspartierne og Det konservative Folkepartis. Vi stemte imod, om end vi dengang som nu — det siger jeg saa højt, som jeg kan — selvsagt ønskede en Lovgivning paa dette Omraade. Vi ønskede dengang lige saa lidt som nu at give Regeringen vore Stemmer til en saa omfattende Valutalov som den, vi lever under i Aar, og som den, der nu er fremsat Forslag om. Vort Standpunkt er det, at vi, saaledes som de omkringliggende Landes, ja, næsten alle Landes Politik nu engang er i Øjeblikket, maa have et Apparat til Varetagelse af vore handelspolitiske Interesser, til Opfyldelsen af de Handelsaftaler, vi har med fremmede Lande, et Apparat, som ogsaa vil være i Stand til at opfylde fremtidige Handels-

overenskomster. Det ønsker vi for hele Landets Skyld, det ønsker vi for alle Erhvervs Skyld, for alle Danskeres Skyld. Vi skal og maa sælge vore Eksportvarer — af hvad Art nævnes kan —, hvad enten disse Varer kommer fra Landbrug, fra Fiskeri eller fra Eksport-Industrien — til dem, som har Interesse i at købe vore Varer. Ellers kan vi ikke faa solgt vore Varer. Lad os endelig ikke gøre os saa store, at vi tror, at andre Lande i disse økonomisk haarde og egoistiske Tider vil gøre ret meget for vor Skyld. Nej, de køber hos os, fordi de atter vil sælge Varer til os. At vi kan sælge vore Eksportvarer, har selvsagt Interesse for samtlige Danmarks Indbyggere, for alle Erhverv, ogsaa for dem, der ikke direkte har med Eksporten at gøre. Det er da indlysende, at vi for at kunne importere Varer selv maa have Varer at eksportere — ellers vilde det faa en Ende af sig selv. Til en Lovgivning, som muliggør dette, er vi og har vi stedse været oplagt villige til at medvirke, men den højtærede Handelsminister kan ikke faa os med til mere end det, vi anser for nødvendigt paa dette Omraade. Og dér er det altsaa, at vort Standpunkt afviger fra Ministeriets og Folketingets Flertals.

Jeg forstaaer saa udmærket godt, ja, jeg kan endda sige, at jeg respekterer, at Socialdemokraterne ønsker en saadan Lovgivning, og at man, naar man endelig har faaet en saa vidtgaående Bemyndigelse, meget nødig giver Afkald paa denne Lov, som opfylder Socialdemokraternes Kongstanke og store Ønske om at faa saa meget ind under Statsadministration som paa nogen Maade muligt — saa meget, som man næppe for ganske faa Aar siden havde tænkt sig, man skulde naa til her i Landet. Man har ganske sikkert ikke for ganske faa Aar siden fra Socialdemokratiets Side tænkt sig, at man var saa nær ved en Realisation af dette socialdemokratiske Ønskemaal. Men Socialdemokraterne er jo trods alt endnu ikke de fleste her i Landet, selv om det skal indrømmes, at de bliver bravt hjulpet fra Kredse, som ikke tidligere har været forelskede i unødvendige Statsindgreb. Det har ogsaa sin Interesse at se, hvordan de Erhverv ser paa det, som direkte, om jeg saa maa sige, lever under denne Lovgivning.

Lad os først tage Handelen, der — det vover jeg at paastaa, og jeg tror, jeg har sagt det før, ogsaa fra denne Plads — er ude for en Belastningsprøve, som paa dette Omraade indtil Dato ikke noget som helst andet Erhverv har været ude for.